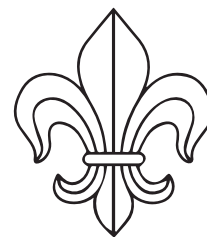

Benediktinský občasník

DOBA ADVENTNÍ A VÁNOCE

ÚVODNÍK

Práce na aktuálním vydání Benediktinského občasníku se započaly ještě v květnu, a tak ve většině svého obsahu přinese ohlédnutí za letními prázdninami, přestože se již blížíme k Vánocům. Světlušky, nejmladší holky skautského oddílu Arachné, nám představí tábor, který prožily v červenci. V kalendáři si představíme patronku naší baziliky, sv. Markétu, jejíž svátek jsme slavili rovněž v červenci. Do půlky prázdnin se přesuneme s mládeží naší farnosti, která spolu s milionem a půl mladých lidí z celého světa prožila Světové dny mládeže v Portugalsku. Představíme si nového spolubratra v komunitě, P. Cyrila Havla a přinášíme i druhý díl rozhovoru s nejstarším českým benediktinem P. Radimem Valíkem OSB.

Příjemné čtení

Br. Bruno Maria OSB

KALENDÁŘ

13. červenec Svatá Markéta Antiochijská

Markéta, která je u Řeků nazývána Marina, patří ke čtrnácti pomocníkům v nouzi a je vedle Barbory a Kateřiny jednou ze svatých Tří panen. Místem jejího uctívání je dnes Monte Fiascone v italské provincii Viterbo, malebné městečko vysoko nad Bolsenským jezerem. Dóm uprostřed místa je zasvěcen mučednici: sv. Markéta. V osmiúhelníkové stavbě, kterou plánoval Michel Sanmicheli, s daleko viditelnou kopulí, jsou uctívány ostatky mučednice z Antiochie.

Markéta přišla na svět podle legendy ve druhé polovině 3. století jako dcera pohanského manželského páru v Antiochii. Kojná, přesvědčená křesťanka, vychovávala dívku od narození v křesťanské víře. Když zpozoroval otec po letech odklon své dcery od modlářství, udal Markétu u místodržícího Olybria. Tomu učarovala krása mladé dívky, takže se nejen pokoušel odvrátit ji od křesťanství, ale chtěl ji i učinit svou ženou.

Markéta, která věděla, do jakého nebezpečí se dostává při odmítnutí Olybriových návrhů, prohlásila odvážně místodržícímu, že zasvětila svůj život svému nebeskému ženichu Ježíši Kristu. Řekla: „Smíš snad žádat, abych se vzdala Nebe a zvolila místo toho prach země?“ Pokořený Olybrius dal pak Markétu pálit pochodněmi, pověsit za vlasy a bičovat.

Legenda, která Markétin životopis silně přikrášluje, vypravuje, že se zjevil zajatkyňi v žaláři v noci drak a chtěl ji spolknout. Když udělala Markéta znamení kříže, příšera zmizela. Také prý se zahojily těžké rány křesťanky zázračným způsobem hned den po mučení. Když se šířil v lidu pro tyto zázraky stále větší neklid a četní pohané se dali pokřtít, neznal už hněv místodržícího mezí. Olybrius nařídil stětí mladé křesťanky, které bylo provedeno nakonec na veřejném náměstí města. Bylo to roku 305.

SCHAUBER, V., SCHINDLER H.M., *Rok se svatými*.
Přeložili Pola, V., Brichtová, T. Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2002

Benediktinská spiritualita

Rozhovor s otcem Radimem –
pokračování

Jak se od dob vašeho noviciátu proměnil benediktinský život?

Je to období od roku 1947 (doba mého noviciátu) do roku 2022. Je to doba sedmdesáti pěti let.

Tehdy bylo klášterů více, s větším počtem bratří a větším počtem zájemců o vstup do kláštera. Dnes je období krize – méně klášterů, některé kláštery zrušeny, méně zájemců o vstup do kláštera. Je tomu podobně jako u jiných řádů a v církvi obecně.

Vzniká otázka: jak je to možné? Kde je příčina?

V této době pětasedmdesáti let došlo k výrazným událostem ve světě a v církvi: u nás nástup komunismu s velkým tažením proti církvi – likvidace klášterů v roce 1950. To trvalo do roku 1990. Ale mnohem větší vliv na vývoj života církve i řeholních řádů měl 2. vatikánský koncil. Nejlépe to vysvitne, když porovnáme dobu před koncilem a po koncilu. Nakolik jsem se dostal k některým číslům, snad budou zajímat čtenáře.

A) V Německu mezi roky 1919 a 1935 vzrostl počet klášterů z 320 na 661. V této době počet ženských řeholních domů vzrostl z 5.741 na 7.990 (G. Kucharzyk: Světlo 25/2015 s. 11).

B) Kard. Schönborn vypráví: „Vstoupil jsem do řádu v r. 1963, právě když začínal koncil. Krátce nato upadl dominikánský řád do těžké krize, která otřásla samými základy řeholního života. Mnoho spolubratří řád opustilo... Všechno to vtrhlo dovnitř náhle, takže mnozí zůstali jako ochrnutí. Během několika měsíců se rozpadl řeholní život. Zbyla nás hrstka“ (30 giorni 2/1999 – Světlo 29/90 s. 5-6).

C) Zatímco v roce 1965 při skončení koncilu byly kláštery plné a do roku 1965 byl patrný i ve světovém měřítku rozvoj duchovních a kněžských povolání, rokem 1965 nastává obrat – úbytek duchovních povolání. To trvá dodnes. Rok 1965 byl rokem ukončení koncilu. Předseda francouzské biskupské konference Éric de Moulins-Beaufort v knize Církev a výzvy přítomnosti (Karmelitánské nakladatelství 2021, s. 52) poukazuje

na zlom v roce 1965: „K propadu praktikování víry dochází od roku 1965. Datem, které dnes historici považují za bod zlomu, je tedy rok 1965.“

D) K celkové situaci nutno dodat, že po koncilu vznikly kláštery mužské i ženské, které neodmítají koncil, ale přitom se drží více základních forem svého řádového života. Tyto kláštery nemají dnes starost o dorost.

E) Jsem přesvědčen, že zásadní postoj sv. Benedikta je dnes aktuální, tak jako v době, kdy žil, v letech kolem roku 480. Benedikt měl věřící rodiče a asi dobrou výchovu. Když ho rodiče dali na studia do Říma, byl konfrontován s realitou tehdejších pohanských, nestoudných a konzumních poměrů, a proto z Říma ještě před ukončením studií odešel. S touto rozhodností se pustil do nového stylu života. Sv. Řehoř Veliký, jeho životopisec, úchvatně popisuje tento Benediktův krok: (volně) „Byl dán na studie do Říma, když ale viděl mnohé, jak se řítí do propasti neřestí, stáhl svou nohu zpět, aby pádem nezahynul. Opovrhl vědami a v touze líbit se jedinému Bohu odešel do ústraní“. Stav dnešní společnosti je asi podobný jako tehdy.

Myslím si, že kláštery sv. Benedikta, které budou s rozhodností usilovat o styl života svatého Benedikta, mají budoucnost. Tak alespoň vypadá dnešní situace, v níž komunity poplatné rozplizlé formě benediktinství mizí, ale objevují se ve světě komunity, které se chtějí právě v dnešní době důsledně snažit o Bohu zasvěcený život, jak ho Benedikt popisuje ve své Řeholi.

Představení otce Cyrila Havla

Od dubna posílil naši komunitu petrin P. Cyril Havel. Sice je lepší poznat ho osobně, ale alespoň se pokusíme ho zde velmi stručně představit v malé anketě. Odpověděl nám na několik otázek:

Oblíbená kniha:

Sluší se, abych napsal bible. Pak ale také pohádky bratří Grimmů a jiné podobné sbírky příběhů.

Oblíbený biblický citát:

„Byl tam jeden chlapec a měl pět chlebů a dvě ryby.“ A byl ochoten dát to málo, co má, a pak se děly věci...

Oblíbené jídlo:

To, co právě jím.

Oblíbený umělec:

Nad tím musím přemýšlet. Asi to budou nějací výtvarníci. El Greco třeba nebo Jiří Trnka. Mám rád křesťanské ikony nebo různé karikaturisty.

Oblíbená osobnost:

To je těžké říci. Každý je v něčem osobnost. Spíš mě baví objevovat v čem.

Oblíbené místo na Břevnově:

Ten znám ještě příliš málo. Nevím. Dobře se cítím v bazilice.

Kam by ses chtěl alespoň jednou za život podívat:

Do nebe!

Jak nejraději odpočíváš?

Čtu.

Co ti udělá radost?

Když jsem s lidmi a mám pocit, že jsme se setkali.

Koho máš jako kněžský/řeholní vzor?

Jednoho mnicha, který byl ve svém klášteře ve Francii vrátným, a i když jsme si nerozuměli a ani přesně nevím, jak se jmenoval, velmi mě setkání s ním oslovilo. Vnímal jsem, že je to člověk, který se modlí.

Co ti pomáhá při modlitbě?

To, že se chci modlit.

Z břevnovských skautských oddílů

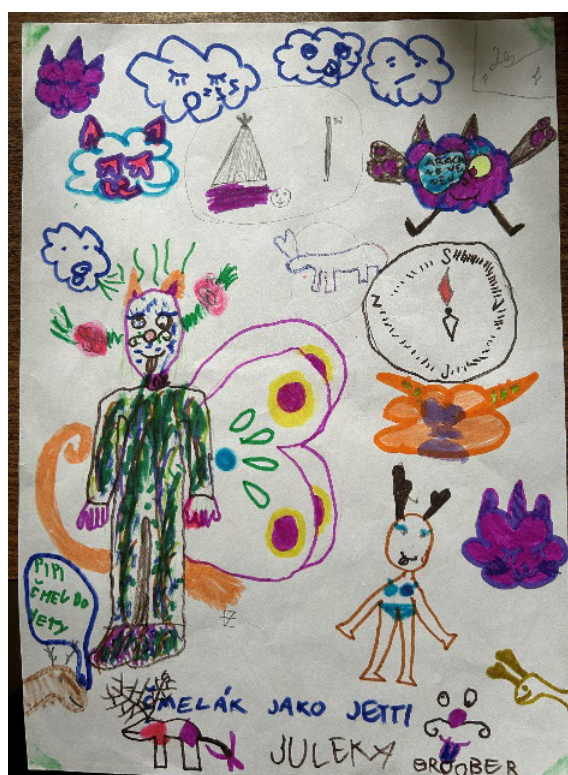
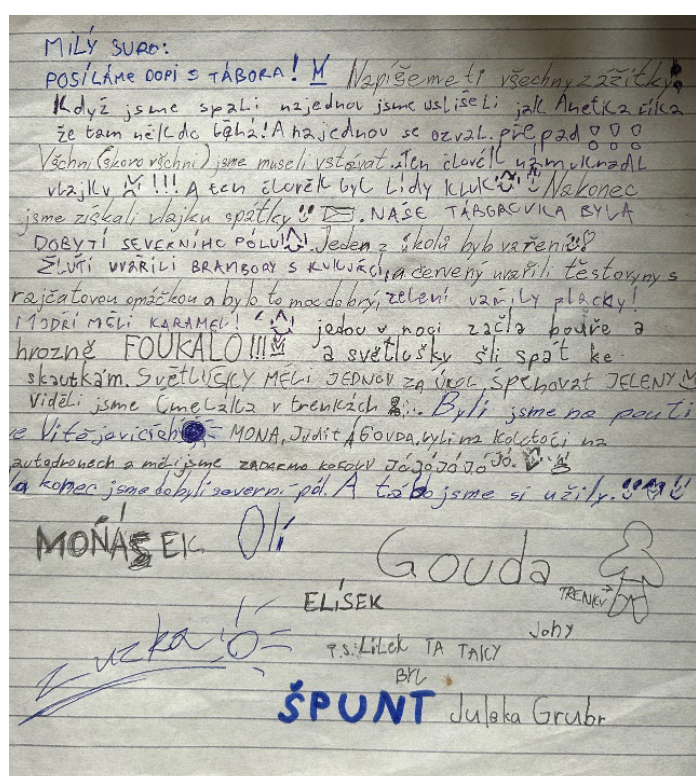
Letní skautský tábor světlušek oddílu Arachné

Milý Supo (skautská přezdívka bratra Bruna, pozn. aut.),
posíláme dopis z tábora. Napíšeme Ti všechny zážitky! Když jsme spaly, najednou
jsme uslyšely, jak Anetka říká, že tam někdo běhá! A najednou se ozval přepad!!!
Všichni (skoro všichni) jsme museli vstávat. Ten člověk nám ukradl vlajku!!!
A ten člověk byl Lídy kluk. Nakonec jsme získaly vlajku zpátky. Naše táborovka
byla „Dobytí Severního pólu“. Jeden z úkolů bylo vaření! Žlutí uvařili brambory
s kukuřicí a Červení uvařili těstoviny s rajčatovou omáčkou a bylo to moc dobrý,
Zelení vařili placky! Modří měli karamel.

Jednou v noci začla bouře a hrozně foukalo!!! A světlušky šly spát ke skaut-
kám. Světlušky měly jednou za úkol špehovat Jeleny (oddíl skautů – kluků, pozn.
aut.). Viděly jsme Čmeláka v trenkách. Byly jsme na pouti ve Vítějovicích. Mona,
Judit a Gouda byly na kolotoči, na autodromech a měly jsme zadarmo kofolu –
jó, jó, jó, jó, jó. Nakonec jsme dobyly Severní pól. A tábor jsme si užily.

Monásek, Olí, Zuzka, Gouda, Elisek, Johy, Špunt, Juleka Grubr

P.S. Lilek tam taky byl

Z farnosti

Portugalsko letem světem Světový den mládeže 2023

Se Zuzkou jsme hrozně dlouho přemýšlely, jak začít tento článek (asi tak 10 minut), a na nic dostatečně vznešeného jsme nepřišly. Proto pojedme rovnou na to.

Prvotní komplikace nastaly hned po příjezdu do Porta. Přijely jsme ve čtyři ráno a dovezli nás do nějaké tělocvičny a tam nám řekli, že už se dneska není možné zaregistrovat a musíme počkat do rána. Jenomže my jsme byly domluveny s naší paní hostitelkou, že na nás počká na Camphane, kde jsme se měly původně registrovat. Zavolaly jsme jí tedy, ať jede domů a počká na nás tam. Raška usnula. Musely jsme ji budít v 5.00 ráno s tím, že si pro nás přijede nějaký cizí pán a odveze nás za rodinou. Chtěly jsme vzbudit i Bruna, aby věděl,

kam jedeme, ale byl to nadlidský úkol. Takže jsme odjely, aniž by to věděl.

Potom celý týden proběhl v podstatě v poklidu. Byly jsme na spoustě koncertů a diskoték. Samozřejmě jsme se vydaly i na pláž objevovat krásy oceánu a na jeden z nejslavnějších trhů v Portu. Ochutnaly jsme místní specialitu: koláček plněný pudinkem zvaný pasteis de belem. Jo, ještě bychom mohly zmínit, jak jsme se měly v rodině. Naše hostitelka byla nesmírně milá a snažila se ukázat nám svou zemi po všech stránkách. Snad se hodí v této chvíli poznamenat, že v Portugalsku je pro konzumaci alkoholu hranice šestnáct let. Takže jsme první večer zahajovaly šampaňským a poslední končily portským.

Nevím, nevím, jak by se na to tvářili naši rodiče. V neposlední řadě jsme samozřejmě jako správní křesťané chodili na mše a další podobné křesťanské akce. Některé byly v českém centru a jiné všude možné a všemožnými jazyky: španělsky, portugalsky, polsky, francouzsky, německy a anglicky.

Asi jedinou výhodou nemalé vzdálenosti Porta od Lisabonu bylo, že jsme se při přesunu mohli ještě zastavit ve Fatimě. Být v Portugalsku a toto poutní místo nenavštívit by bylo asi smutné. Zastávka to sice byla krátká a poutníků mnoho, ale přesto na nás Fatima zapůsobila.

Druhý týden se odehrával v Lisabonu. Tentokrát jsme nebydlely v rodinách, ale ve školách či tělocvičnách. My jsme spaly na chodbě školy a venku byly sprchy, naproti kterým byla o dva metry dál autobusová zastávka. To omezovalo hygienu na sprchování v plavkách, což bylo poněkud úsměvné. Mohly jsme si v podstatě dělat, co jsme chtěly, a tak jsme většinu dne strávily chozením po památkách a poznáváním portugalské kultury (nebo ve frontě na oběd).

Pokud jste se dočetli až sem, konečně se dozvíte něco o duchovní stránce druhého týdne. Ve středu 2. srpna 2023 jsme šli přivítat papeže. Sešlo se tam neuvěřitelné množství mladých křesťanů. Přiznáme se, že jsme byly trošku dezorientované a nevěděly jsme, kam jít. Nakonec jsme skončily u plotu. K našemu velkému překvapení ale právě tudy

projel papež. Takže jsme ho viděly na délku dvou paží! Byl to pro všechny velký zážitek, hlavně pro Rašku, protože se mohla předvést se svojí znalostí španělštiny a překládat nám jeho promluvu. Dopoledne jsme často trávili v českém centru, kde se konal bohatý duchovní program s mnoha biskupskými promluvami, ale také aktivitami na seznámení s ostatními poutníky z naší země. Odpoledne jsme se pak seznamovali s poutníky z cizích zemí. Vrcholem pak byla vigilie ze soboty na neděli. Tam, kousek vedle lisabonského letiště, jsme se sešli všichni účastníci tohoto setkání. Jeden a půl milionu lidí... Večerní vigilie a papežovo kázání se nám líbily. Bylo to hodně inspirující. Na druhou stranu si nemůžeme odpustit poznámku o celou noc rozsvícených světlech a nahlas hrající hudbě. Byly jsme v sektoru, který byl hodně daleko od pódia, kvůli tomu tam byl zmatek a ráno jsme si ani nevšimly, že mše už začala. Naštěstí si myslím, že si budeme za pár let pamatovat jenom ty hezké zážitky.

Na závěr zbývá už jen říct, že to byl velmi obohacující zážitek a už se těšíme na další setkání za čtyři roky v Soulu.

Chtěly bychom moc poděkovat Brunovi za to, že s námi jel a doprovázel nás na naší pouti. Dále bychom chtěly poděkovat našim rodičům, že nám umožnili jet na toto úžasné setkání. Určitě chceme poděkovat i našim skvělým kamarádům, že s námi jeli, i když strávit s námi dvěma dva intenzivní týdny muselo být velice náročné až traumatizující, ale co tě nezabije, to tě posílí. No a v neposlední řadě si můžeme gratulovat navzájem, že jsme zvládly napsat tento úžasný a geniální článek.

Zuzana Zemanová a Ráchel
Vojáčková

24. 12. Čtvrtá neděle adventní/Štědrý den
mše svaté: 7.30, 9.00/16.00, 24.00

25. 12. *pondělí* – Boží hod vánoční
mše svaté: 8.00, 10.00, 18.00

6. 1. *sobota* – 17.30
tříkrálový průvod před večerní mší svatou

7. 1. *neděle* – Křtu Páně, konec doby vánoční
mše svatá v 9.00 dětská

9. 1. *úterý* – 19.00
ve Vojtěšce setkání nad Bibli

Kněžské svěcení bratra Bruna, sobota X. X. 2023